

KEIKALLA

Lähikuvassa Peter ”Nylli” Nylund

Peter ”Nylli” Nylund (kuva: Kim Strandén)

1970-luvulla rockmusiikki alkoi kasvattaa omaa hedelmäänsä myös keskipohjalaisnuorison piirissä ja 80-luvulle tultaessa törmäämme pietarsaarensedulla yhtyeeseen nimeltä Wildbrain. Bändi lienee oikeampi termi. Bändissä esiintyvän kitaristilaulajan nimi vilahtelee tämän tästä seudun rockmaailmaan liittyvissä keskusteluissa, joten hän ansaitsee oman lukunsa. Hän on Peter Nylund. Jo yläasteikäisenä 70-luvun loppupuolella hänellä oli kavereidensa kanssa oma yhtye, joka tunsikin nimen HARD ANGELS. Siinä soittivat hänen lisäksi Christian Lunabba – rummut sekä Sten Viklov – basso.

Toimittaja Kristian Brunell kävi joitakin vuosia sitten tapaamassa artistia ja antoi artikkelinsa käytettäväksi tähän julkaisuun, josta pääosin koko seuraava tarina vapaana käännöksenä.

Jeppisrockin kummisetä

Peter Nylund, useimmille pelkkä Nylli. Karl-Erik "Callo" Rönngård, rumputaiteilija, joka aikoinaan kolisteli kannuja Fantasiassa ja Dreadlinessa antoi hänelle lempinimen Lepplaxin Hendrix. - Täällä vartuin isovanhempieni (äidin puolelta) kanssa. Paitsi niinä kertoina, joina heittivät minut pihalle, kun olin liian villi. Istumme Nyllin kotona Lepplaxissa ja viimeistään nyt on myönnettävä se tosiasia, että hän onneksi oli liian villi aikoinaan. Hän nimittäin hakeutui niinä kertoina Jeppikseen ja päätyi siten vuosikausiksi osaksi paikkakunnan musiikkielämää.

Aloittakaamme kuitenkin alusta. Eletään aikoja 1970-luvulla ja Nylli on saanut käsiinsä sekä sähkökitaran että Vox-merkkisen vahvistimen. Itse asiassa myös naapurin kundin, Christian "Spyddi" Lunabban rumpusetti oli tuuletuksen tarpeessa. - Jouluyönä 1976 asettelin vahvistimen ja kitaran potkukelkan kyytiin, Nylli aloittaa. - Spyddi oli kietonut rumpusettinsa viltteihin, jota raahasi perässään kun me suunnistimme Lepplaxin seurojen talolle. Potkaisimme kellarinikkunan auki, kannoimme kamat sisään ja väänsimme lämmöt päälle. Varmaan kolmetuhatta litraa öljyä ennätettiin tuhlata, ennen kuin jäätiin kiinni.

Wildbrain, Dead Legend ...

- Vuoden 1981 paikkeilla perustimme Kenneth Huumarsalon kanssa Wildbrain yhtyeen ensimmäisen version, joka vuosikymmenen edetessä herätettiin henkiin toisessa muodossa. Bassossa oli Jussi Niemelä ja rummuissa Juha Puputti. Parasta tässä porukassa oli se, että jengillä oli hyvä kuri ja järjestys. En tiedä johtuiko se kenties siitä, että en osannut kunnolla suomea, mutta silloin kun harjoittelimme, ei kappaleiden välisillä tauoilla kuulunut tyhjänpäiväisiä sepustuksia. Keskityimme musiikkiin ja kaikki puhalsivat yhteen hiileen. Bändit olivat siihen aikaan kuin jonkinlainen klaani, joten nimetkin vaihtuivat sitä mukaa kun miehistö bändissä muuttui. Tästä huolimatta alun aikojen bändi kulki useimmiten nimellä Wildbrain. Jossain vaiheessa istahti Spyddi myös rumpujen taakse. Muutamien Wildbrain keikkojen jälkeen Nylli tutustui paikallisen musayhdistyksen Jeppis Musan porukkaan, jotka avittivat uusiin koitoksiin. Näiden koitosten tuloksena vierähti jokunen vuosi sellaisissa orkestereissa, joiden innostuksen lähteet asuivat Hendrixin ja Claptonin musiikissa. - Yksi sen ajan alussa vaikuttanut bändimme oli DEAD LEGEND. Siinä soittivat lisäksi Gustav Bexar bassoa, Kim Granlund koskettimia sekä Patrik Snellman rumpuja. Oman aikansa vei myös asevelvollisuuden suorittaminen sekä nuoriso-ohjaajanopinnot, jonka jälkeen Nylli löysi tiensä takaisin Lepplaxiin.

[Österbottniska Posten julkaisi artikkelin Dead Legend yhtyeestä kesäkuussa 1982. Oheinen kuva Nyllistä on kyseisestä artikkelista.](#)

W.D.M.

- Istuin vinttikamarissa neljän Marshall-kaapin ympäröimänä, kun Jari (Ehrström) soitti. Jari oli siihen aikaan W.D.M. -punkyhtyeen basisti ja ajallisesti olemme hyvinkin ylittäneet 80-luvun puolivälin.

- Sääkö oot lepplaxin Hendrix? Jari kysyi. - Haluaisikko soittaa WDM:n kaa?
- Mitä pirua mä sen kans, vastasin.

Näin se suurin piirtein lähti käyntiin ja kuten useimmat näillä seuduilla tietävät, on Nylli sittemmin ollut aika lailla tekemisissä W.D.M. -yhtyeen kanssa. Harjoituksia pidettiin Kristiinankadun treenikämpällä ja pian oli orkesteri valmis keikoille. – Muutaman keikan jälkeen huomasin, että tällä orkesterilla on mahdollisuuksia, Nylli kertoo. Tähän voidaan hyvinkin yhtyä sillä bändi kiersi Suomen lisäksi myös Virossa (silloisessa Neuvostoliitossa), Tanskassa, Norjassa ja Ruotsissa. - Vaikka orkesterista pidettiin ei kaikki kuitenkaan ollut niin ruusuista. Suomalaiset punkkarit eivät pitäneet meistä, koska me osasimme soittaa. Lisäksi olimme lisänneet esityksiimme koreografian, harjoiteltuja juttuja. Monet olivat sitä mieltä että meidän olisi hakeuduttava hevifestareille eikä tulla pilaamaan punkfestareita.

W.D.M. -88 – Nylli, Kaj, Snoro ja Jari

W.D.M. pidettiin pystyssä, kunnes jäsenet olivat parikymppisiä ja ajatukset alkoivat hakeutua keskiluokkaisille mukavuusalueille. Itse olin jotain kahdenkymmenenviiden paikkeilla. Toiset alkoivat ajatella tulevaisuutta, koulua, koulutusta, työtä ja perhettä. Nämä olivat suurimmat syyt siihen että W.D.M. hajosi. Harmittavaa sinänsä, mutta näin on käynyt muillekin hienoille orkestereille. W.D.M. ehti julkaista kolme EP:tä. Democracy? (1984), Tomorrow's Gone (1985) ja Freedom of Music (1988).

Nylli potkii persuksille

Nyllin musisointi ei päättynyt W.D.M. yhtyeen hajoamiseen. Kun Jeppis Musan Kristiinankadun rakennus purettiin, alkoi hän viettää aikaansa Tupakkamakasiinin harjoitustiloissa toimien siellä myös nuoriso-ohjaajana. Siellä liikkuvasta porukasta hän sai koottua yhtyeet Nylli Kicks Ass's ja Peter Nylund Wildbrain (PNW). Olemassa olonsa aikana nämä orkesterit tekivät aika lailla keikkaa ympäri Pohjanmaata. Näissä yhtyeissä kävi puhuri ja kokoonpanot vaihtuivat yhteen. - Todennäköisesti muut väsyivät minuun, sillä heidän oli soitettava sitä mitä minä halusin. Monet häipyivät muutaman kuukauden jälkeen, joten päätin itse myös bändin nimestä. Back To The Woods äänitettiin 1980-luvun lopulla. Tässä projektissa avustivat basisti Kimmo Salonen sekä rumpalit Spyddi Lunabba ja Mikki Lantela. Äänitykset tehtiin Franz Nymanin studiolla Forsbyssä ja Tupakkamakasiinissa sijainneessa Studio Fortessa. Koska lopputulos oli kuitenkin niin kaukana tavoitteista, ei äänitettä koskaan julkaistu.

Dreadline

Dreadlinen kolmannella pitkäsoitolla Blood & Salvation Nylli sai mahdollisuuden soittaa parilla biisillä. - Bändissä vaihtuivat soittajat tiuhaan tahtiin ja he kysyivät, jos minulla olisi haluja tulla basson varteen. Kielteisestä vastauksesta osasivat herrat Haldin ja Wenelius, Dreadlinen sielu ja sydän, vetää sen johtopäätöksen, että Nyllin oikea paikka stagella on kitara käsissä. - Frippe ja Tumba kertoivat visioistaan yhdistää reggae ja rock'n'roll ja sillä tavoin luoda jotain omaa. Ideahan oli vallan mainio, vaikkakin sain aika ajoin sen kuvan että kyse oli enempi henkilökohtaisesta maineesta kuin luomisen halusta. Sitä paitsi meillä oli samanaikaisesti liian monta rautaa tulella. Samaan aikaan, kun keikkoja oli valtavasti, rakensimme oman studion (House of Dread). Kaikesta huolimatta on Dreadline se yhtye, jossa elin, olin ja vaikutin pisimpään. Olimme sellaisella tasolla, että jos olisi vähäkään ollut myötäistä, olisi Dreadline noussut lentoon. Olemassa olonsa aikana Dreadline ehti julkaista neljä studioalbumia, All the land (1987), Earth Poems (1989), Blood & Salvation (1992) ja No Cigar (1995), näiden lisäksi valtavasti sinkkuja.

Trio Yksinäinen

Nylli tarvitsi vaihtelua ikään kuin vastapainoksi Dreadline -vuosilleen. - Olin umpikyllästynyt koko bändiin ja soittotapaan, jossa soinnun sai iskeä vain joka kolmas sekunti. En saanut soittaa sitä mitä itse halusin. Piti vain seistä jököttää ja näyttää mahtavalta. Tähän turhautuneena Nylli kokosi ympärilleen nuoria muusikoita aivan samalla tavalla kuin W.D.M. yhtyeen hajoamisen jälkeen. Tällä kertaa hän kalasteli Pietarsaaren musiikkitalolla ja siellä tärppäsi. - Nämä, jotka tulee musiikkikoululta, osaa todella soittaa, ne on pirun taitavia. Luulenpa vaan, että he eivät itsekään tiedä, kuinka pitkälle he saattaisivat päästä, jos jaksaisivat kärsivällisesti pysyä yhdessä orkesterissa niin kauan, että oppisivat ryhmätyöskentelyn merkityksen. Valitettavasti useimmilla on liian kiire tekemään sadan euron tanssiorkesterikeikkoja. Kuulemma jotkut näistä pelaavat myös golfia!

Nylli julkaisi Trioemend (Trio Yksinäinen) nimellä upean [Alternative Intelligence EP:n](#). Levy sisältää neljä kappaletta, jotka edustavat klassista progea. Valitettavasti tämä trio ei pysynyt kasassa kovin kauaa. Keikkojakin piti etsiä yötaivaalta. - Saatan hyvinkin ymmärtää sen. Kuka hitossa haluaisi kuunnella vaikeatajuista bluesvaikutteista progea aikana, jolloin The Rasmus ja H.I.M. keikkuivat soittolistojen kärjessä.

Musa jäihin

2000-luvulla lämmiteltiin vielä mm. Wasted Viper ja The Sickness -yhtyeiden kanssa pari, kolme vuotta. Jälkimmäisen yhtyeen kanssa teimme materiaalin valmiiksi yhteen levyyn, mutta sitä ei sitten koskaan julkaistu. Näiden jälkeen tartuin enää harvemmin kitaraan, joka jouti pikku hiljaa niin sanotusti telakalle. Täytyy todella koota itseänsä, jotta on valmis vastaanottamaan sen selkäsaunan, joka mahdollisesti on tulossa, jos musiikin tekeminen ei taaskaan johda mihinkään. Olen ollut mukana aivan liian monessa levyprojektissa, jotka eivät kuitenkaan koskaan toteutuneet.

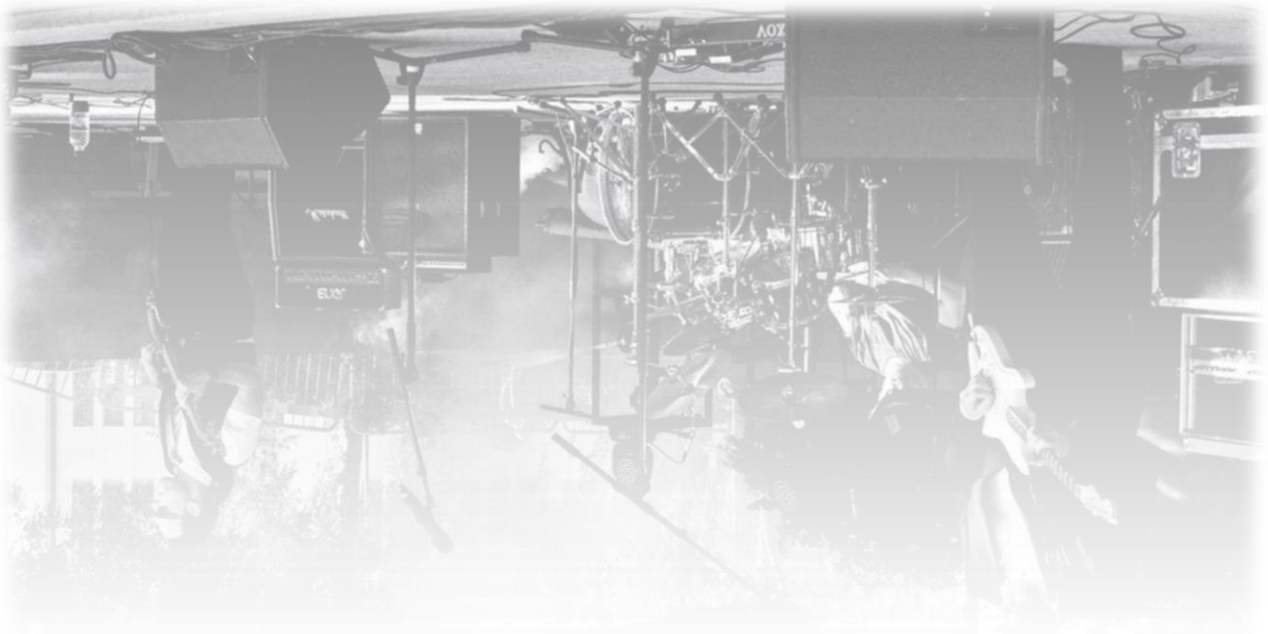

*Wasted Viper 2006. Peter Nylund, Sami Saarman ja Jan Björk.
Kuva: Marina Kulla*

Uncle Beerzerk

Noin seitsemän vuoden tauon jälkeen alkoi Spyddi vaivihkaa viritellä "Hendrixiä" uudelleen soittamisen tielle. Tämän hän teki hienostuneesti alkaen kyläillä Nyllin luona kitara mukanaan. – Välimatka ei kotitaloillamme ole kovinkaan pitkä, joten näitä vierailuja alkoi olla aina vain enemmän ja enemmän. Hän yritti soittaa jotain joka minusta oli erittäin ikävän kuulosta, joten tartuin kitaraan ja sanoin että näin sen kuuluu mennä. Siitä se pikku hiljaa lähti taas käyntiin ja viimeisen vuoden ajan olemme soitelleet jonkun verran Spyddin ja Tomaksen (Hellqvist) kanssa. Soittaminen tuntuu silloin mukavalta, kun nauttii hetkestä, soittaa minkä tuntee ja tuntee minkä soittaa. Joka päivä on erilainen ja soitto myötäilee tunnetilaa. Täytyy myöntää että tuossa on aimo annos totuutta ja viisautta. Nylli huomauttaakin, että ei sama biisi mene prikulleen samalla tavalla joka kerta, eikä sen

tarvitsekaan. Tärkeintä on että soitosta nauttii ja että esityksellä pystyy välittämään kuulijalle jotain positiivista. - Ensimmäinen merkittävämpi keikka pitkästä aikaa oli Pietarsaassa Jaakonpäivillä 2016, jossa tunsin että onnistuimme tehtävässämme erinomaisesti tai oikeastaan soitimme yleisöltä tajun kankaalle! Tämän kaiken pohjalta bändi viritteli potpurin, joka uppoaa varsinkin ns. vanhan liiton musadiggarin sielun syövereihin kuin se kuuluisa lämmin veitsi voihin – [Oh, It's On!](#) – Oh Yeah!

Uncle Beerzerk – 2016. Tomas, Spyddi ja Nylli / Kuva: Heidi Alho

[Linkki Nyllin bändiluetteloon](#)